

eternitplader, at hovedparten af befolkningen, og det gælder både professionelle og private købere, ja sågar Forbrugerrådets jurister, opfatter en udvidelse af mangelansvarsperioden for byggematerialer – i grove træk analogt med indholdet i »byggeleveranceklausulens« bestemmelser – som en »garantiordning«, hvilket som bekendt *bestemt ikke* er tilfældet.

Man kan med rette befrygte, at den påtænkte ændring af købelovens §§ 54 og 83 som udgangspunkt vil give køberen samme fejlagtige opfattelse af, at »alt, hvad der fremover købes hos en tømmerhandler, en byggematerialeforhandler eller i et byggemarked, vil være købt med en fem til seks års gældende garantiperiode«.

Af »Bemærkninger til lovforslaget«, stk. 3, afsnit 5 fremgår: »Det foreslås, at den 5-årige reklamationsfrist skal gælde ved køb af byggematerialer, uanset hvad materialerne konkret skal bruges til.«

Der anføres ligeså i »Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser«, nr. 1, 2. afsnit: »Den foreslåede regel omfatter almindelige byggematerialer som mursten, lægter, spær, betonelementer, tagsten og lign.« – »Selvstændige« produkter som f.eks. gulvtæpper, udenørslamper og fodriste er ikke omfattet.

Hvordan forestiller Justitsministeriets Lovafdeling – og for den sags skyld også politikerne – sig, at disse regler kan styres og håndhæves? Har Lovafdelingen i tanke, at der skal udarbejdes en art »positivliste« omhandlende samtlige byggematerialer, som efter Lovafdelingens vurdering og beslutning vil være underkastet den ændrede lovgivning? Har Lovafdelingen eller dennes rådgivere påtænkt, at mange af de produkter, som forefindes i en velassorteret tømmerhandel eller byggematerialeforretning, og som umiddelbart – og ikke mindst af forbrugerne – vurderes som værende byggematerialer, ikke nødvendigvis anvendes til byggeri, men til alle mulige andre formål??

Mange typer og dimensioner i f.eks. importeret trælast og krydsfiner kan direkte eller indirekte anvendes i eller til byggeri, men kan også, som mange af vor branches forretninger kan fremvise, anvendes i den del af industrien, som intet har med byggeri at gøre, f.eks. møbelindustrien, emballageindustrien m.fl.

Forestiller Lovafdelingen sig, at tømmerhandlerens medarbejdere i den daglige ekspe-

dition, måske på basis af den førnævnte »positivliste«, skal selektere de enkelte ordrer således, at den aktuelle køber får en klar fornemmelse af, hvorvidt der er tale om egentlige byggevarer, der i så tilfælde, hvis loven gennemføres, er underkastet det udvidede ansvar?

TUN har ikke fået svar

I skrivende stund har TUN *ikke* modtaget svar på sin skrivelse af 20. februar 1995 til Justitsministeriets Lovafdeling, som blot har fremsendt det den 6. april fremsatte lovforslag.

Den 28. marts 1995 tilskrev TUN samtlige medlemmer af Folketingets Retsudvalg med kopi af den oprindelige skrivelse til Lovafdelingen. – *Ingen har svaret.*

Den 11. april 1995 skrev TUN til justitsminister Bjørn Westh med kopier af førnævnte skrivelser. TUN har indtil nu *ikke* hørt fra justitsministeren.

»Leverandørklemmen« er måske snart en realitet

Der skal og må ikke herske tvivl om, at TUN som brancheorganisation er tilhænger af konstruktive tiltag, som kan bidrage til en højnelse af kvaliteten på byggematerialer og dermed på standarden af det færdige byggeri. Byggematerialer skal være sunde og fornuftige for mennesker og miljø, og byggematerialer skal naturligvis kunne holde mere end et år – herom ingen diskussion. I sin tid, nærmere betegnet i 1986, da byggeleveranceklausulen blev indført som et vitalt led i byggeansvarsreformen, stod det klart for enhver, at den hidtidige og såkaldte »entreprenørklemme« ikke måtte blive afløst af en »leverandørklemme«. – Denne »leverandørklemme« er måske snart en realitet.

Udgangspunktet for byggeleveranceklausulen var og er, at der inden udløbet af 5-året, regnet fra byggeriets første aflevering, altså et konstaterbart og eksakt tidspunkt, skulle gennemføres en ekstraordinær afleveringsforretning for således at kontrollere byggeriets tilstand, inden Byggeskadefonden overtog ansvaret. – Denne kontrol udføres af højt kvalificerede fagfolk.

Kravet om en tilsvarende »ekstraordinær afleveringsforretning« eksisterer *ikke* inden for det private byggeri, og i mange tilfælde – ikke mindst gældende for en stærkt stigende købergruppe, nemlig »selvbygger-, medbygger- og